

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

393.9

Hely

Idő

"1920"

Személy

Szerző:

Cím: Halottak napján a budapesti temetőkben

Forrás:

H. S. A.

Bp.

(Hely)

1920. XI. 3.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi hazinyomda 1920

Halottak napján a budapesti és pesti temetőkben

— Az Est tudósítójától —

Halottak nincsenek. Az emlékezés országában élnek, a kik elmentek és felebrednek valahányszor gondolunk rájuk. Ne haragudjanak, a kiket felköltöttünk tegnap, ne haragudjanak, hogy virág nélkül mentünk ki sokan és eldugva vittük a kicsi fehér gyertyát, hogy a kapuban ne lássa a rendőr. Ne haragudjanak, 1000 korona volt egy koszoru és szigorú parancs jött, hogy a sírokat kivilágítani nem szabad.

A temetőkben a régi kép, csak szürkébben és sápadtabban, kevesebben jöttek, ki mint azeiált, nagyon, nagyon hideg van. Kevés koszoru van a sírokon, csak a főváros, az egyetemi ifjuság és a függetlenségi párt rendez koszorúkat a kerepesi temetőben.

Kint a keresztúri temetőben a fekvő regiment, a hősök sok egyforma sírja, mint sűrű rajvonal.

A Farkasréten dideregve járnak az emlékezők. Egy futó ima, ledöbnak a sírra egy kis fehér virágot és sietnek vissza. A Nemzetvágyban nagyon kevesen vannak. Ahg kerül egy-egy sírra virág. Andorffy Mária fakereszt-

jén friss koszoru. Emlékeznek *Batydra*, a ki olyan volt mint az élet, senki sem hitte, hogy meghalhat és elment hirtelen 21 éves korában. Két regényt írt addig és vagy két kötetnyi verset. Ki emlékszik rá?

Jokai Mór sírján is csak egyszerű fakereszt van most is. És *szántanként* rádobált sok fehér ószirózsa. Nem tudom, ki szórja rá, nem látok senkit, de estefelé már tele van a sír fehér virággal.

És estefelé minden parancs ellenére kigyúlnak a kis mécsek a kerepesi temetőben. Majd minden síron lobog a kicsi láng, a nagy vaskereszt körül megszámlálhatatlan apró gyertya. Valami karácsonyfás hangulat. A kereszt körül levett kalappal sűrűn állnak emberek. Erdélyi, felvidéki sírok helyett is idejötték el ma este. Ott messze megbékélt magyarok is felebrednek.

Kik szabadon éltek-haltak,
Szolgaföldben nem nyughatnak.

A haldokló *tabáni* temető egészen elhagyott. Lehullott már a fák szép őszi lombja. Sűrű avar fedi a süppedő sírokat, kidőlt keresztjek jelzik a temető halálát. Három öreg-öreg *tabáni* néni megy lassan végig, nem tudják már kit keresnek, talán csak a temetőt.